

PETYCJA

W związku z karygodnymi wyrokami Sądu Okręgowego w Warszawie:
z dnia 29 września 2017 r., sygn. akt XXV C 1689/16. SSO Anna Pogorzelska;
z dnia 25 kwietnia 2018 r., sygn. akt XXV C 158/18. SSR (del.) Anna Ogińska –
Łągiewka;
z dnia 11 września 2018 r., sygn. akt II C 436/17 SSO Eliza Kurkowska.

proszę o pilne zapoznanie wszystkich sędziów orzekających w Sądzie Okręgowym w Sieradzu i mogących orzekać w podobnej sprawie z uchwałami i ich uzasadnieniami siedmiu sędziów SN sygn. akt: III CZP 29/17 oraz sygn. akt: III CZP 17/15 a następnie w rozsądnym terminie (np. miesiąca od dnia zapoznania sędziów) przeprowadzenia szkolenia z tych uchwał. Warte jest przypomnienie sędziom orzekającym w SO w Sieradzu, że tych uchwał nie wolno im ignorować w orzekaniu.

Za mecenasem Marcinem Szymańskim:

"Wnioski wynikające z omawianej uchwały nie ograniczają się jedynie do kwestii związanych z zakresem postępowania dowodowego. W świetle przedmiotowej uchwały nie może ulegać wątpliwości, iż różnica pomiędzy kontrolą incydentalną umów, a kontrolą abstrakcyjną wzorców umownych, nie polega na tym, że przypadku kontroli incydentalnej badaniu podlega rzekomo sposób wykonywaniu umowy, zaś w przypadku kontroli abstrakcyjnej wzorca umownego nie. W obu przypadkach bowiem przedmiotem kontroli jest konstrukcja prawna, wynikający z niej rozkład praw i obowiązków stron oraz transparentcja składających się na nią zapisów. Różnica sprowadza się natomiast do tego, iż w przypadku kontroli incydentalnej umowy ocenie podlegają również okoliczności związane z jej zawarciem, co oczywiście nie wchodzi w rachubę w przypadku kontroli abstrakcyjnej wzorca. Wnioski wynikające z uchwały Sądu Najwyższego z 20 czerwca 2018 r. (sygn. akt: III CZP 29/17) potwierdzają zatem zasadność stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w uchwale siedmiu sędziów z 20 listopada 2015 r. (sygn. akt: III CZP 17/15), iż prawomocny wyrok SOKiK, rozstrzygający o abuzywnym charakterze postanowienia wzorca umownego, jest prejudykatem we wszystkich sporach dotyczących kontroli incydentalnej umów zwartych w oparciu o ten sam wzorzec, prowadzonych z przedsiębiorcą, przeciw któremu zapadł wyrok SOKiK. Przedsiębiorca może w takim przypadku próbować bronić się twierdzeniem, jakoby sporne postanowienie zostało indywidualnie uzgodnione, nie może jednakże kwestionować tego, że określona konstrukcja prawna zastosowana, zarówno we wzorcu jak i w umowie, w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami narusza interesy konsumenta. "

<https://www.prawo.pl/.../spory-frankowiczow-z-bankami,294653...>

Za radcą prawnym Kacprem Samplawskim

"4. Skuteczność aneksów do umowy

Niezwykle ważnym zagadnieniem poruszonym w uzasadnieniu komentowanej uchwały SN jest również pogląd dotyczący możliwości sanowania (uzdrowienia, naprawienia, zalegalizowania) niedozwolonego postanowienia umowy w wyniku późniejszej czynności prawnej (np. aneksu do umowy). Z praktyki wynika, że niejednokrotnie banki, wykorzystując przymusową sytuację swoich klientów, którzy wnioskowali o zmianę zasad wykonania umowy (np. karencję w spłacie, wydłużenie okresu spłaty kredytu etc.), podsuwały im do podpisu aneksy zawierające oprócz wnioskowanych przez klienta warunków, także inne, nieuczciwe postanowienia mające na celu uznanie przez kredytobiorcę zadłużenia w walucie indeksacji i utratę roszczeń z tytułu pierwotnej abuzywności postanowień umowy.

Uchwała SN bezwzględnie kładzie tamę takiemu działaniu banków i uzasadniającej go argumentacji.

SN rozważył możliwość sanowania niedozwolonego warunku umowy konsumenckiej przez tzw. następczą czynność prawną. Może tu chodzić o jednostronne potwierdzenie niedozwolonego warunku przez konsumenta lub czynność dwustronną, w postaci aneksu do umowy. W konkluzji SN przyjął niezwykle celnie i prokonsumencko, że:

a) skuteczność takiej czynności może mieć miejsce tylko wówczas, gdy jej podstawą była „świadoma, wyraźna i wolna zgoda konsumenta”. SN wyraził przy tym pogląd, że z pewnością takiego skutku nie może osiągnąć: i) jednostronna czynność prawna przedsiębiorcy polegająca na zmianie wzorca umowy w trakcie jej trwania (np. regulaminu), ani ii) umowa, na której istotną treść konsument nie wywarł rzeczywistego wpływu (zaczepnięta z wzorca i nie uzgodniona indywidualnie);

b) zgoda konsumenta musi być jednoznacznie ukierunkowana na sanowanie wadliwego postanowienia. W tym aspekcie SN podkreślił, że wyrażenie zgody na zmianę umowy przez wyeliminowanie niedozwolonego postanowienia (zastąpienie go innym, uzupełnienie itp.) – choćby zmiana ta była indywidualnie uzgodniona – nie może być traktowane samo przez się jako wyraz woli sanowania wadliwego postanowienia z mocą wsteczną (*ex tunc*).

Podpisując się pod tymi poglądami SN obiema rękami należy wskazać, że uznanie takich aneksów za skuteczne oznaczałoby, że przedsiębiorca stosujący względem konsumenta nieuczciwe postanowienia umowne w kredytach „w CHF”, może następnie, na podstawie aneksu do nieuczciwej umowy, nakłonić konsumenta do zmiany charakteru zobowiązania jedynie w celu uniknięcia skutków abuzywności pierwotnego mechanizmu, którego zgodność z prawem powinna być bezwzględnie dokonywana na dzień zawarcia umowy. Przyjęcie takiej konstrukcji należałoby oceniać jako przykład obejścia przepisów o ochronie konsumenta poprzez pozorną „zmianę charakteru kredytu” (waluty zobowiązania pieniężnego)."

Jednocześnie proszę, by zapoznać sędziów orzekających z treścią wyroku TSUE C 51/17.

Gdyby zamierzali zastąpić nieuczciwe tabele kursowe banku winni wprzód zbadać, czy warunki umowy były wyrażone prostym i zrozumiałym językiem by dostarczyć kredytobiorcom informacji wystarczających do podjęcia przez nich świadomych i rozważnych decyzji.

W tym względzie wymóg ów oznacza, że warunek dotyczący ryzyka kursowego musi

zostać zrozumiany przez konsumenta zarówno w aspekcie formalnym i gramatycznym, jak i w odniesieniu do jego konkretnego zakresu, tak aby właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument mógł nie tylko dowiedzieć się o możliwości spadku wartości waluty krajowej względem waluty obcej, w której kredyt był waloryzowany, ale również oszacować – potencjalnie istotne – konsekwencje ekonomiczne takiego warunku dla swoich zobowiązań finansowych.

Oświadczenie o zapoznaniu z ryzykiem tych warunków nie spełnia. Informacje te MUSZA być w treści umowy

1) Zawarte w art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich pojęcie „warunków umowy, które nie były indywidualnie negocjowane” należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono w szczególności warunek umowny zmieniony obowiązującym przepisem ustawowym prawa krajowego, przyjętym po zawarciu umowy z konsumentem, w celu zastąpienia nieważnego warunku znajdującego się w tej umowie.

2) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że zakres zastosowania tej dyrektywy nie obejmuje warunków odzwierciedlających obowiązujące przepisy prawa krajowego, wprowadzonych po zawarciu umowy kredytu z konsumentem i mających na celu zastąpienie nieważnego warunku tej umowy, poprzez wprowadzenie urzędowego kursu wymiany ustalonego przez narodowy bank węgierski. Jednakże warunek dotyczący ryzyka kursowego, taki jak będący przedmiotem postępowania głównego, nie jest wyłączony z tego zakresu zastosowania na podstawie owego przepisu.

3) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że wymóg, zgodnie z którym warunki umowy powinny być wyrażone prostym i zrozumiałym językiem, zobowiązuje instytucje finansowe do dostarczenia kredytobiorcom informacji wystarczających do podjęcia przez nich świadomych i rozważnych decyzji. W tym względzie wymóg ów oznacza, że warunek dotyczący ryzyka kursowego musi zostać zrozumiany przez konsumenta zarówno w aspekcie formalnym i gramatycznym, jak i w odniesieniu do jego konkretnego zakresu, tak aby właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument mógł nie tylko dowiedzieć się o możliwości spadku wartości waluty krajowej względem waluty obcej, w której kredyt był denominowany, ale również oszacować – potencjalnie istotne – konsekwencje ekonomiczne takiego warunku dla swoich zobowiązań finansowych.

4) Artykuł 4 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że wymaga on, aby prosty i zrozumiały język warunków umowy podlegał ocenie z odniesieniem, w momencie zawarcia umowy, do wszelkich okoliczności związanych z zawarciem umowy, a także do wszystkich pozostałych warunków umowy, niezależnie od okoliczności, że niektóre z tych warunków zostały uznane za nieuczciwe lub mogą być nieuczciwe i później z tego względu uznane za nieważne przez ustawodawcę krajowego.

5) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy jest zobowiązany ocenić z urzędu, zamiast konsumenta jako strony powodowej, potencjalnie nieuczciwy charakter warunku umownego, w sytuacji gdy sąd ten dysponuje elementami stanu faktycznego i prawnego, które są niezbędne w tym celu.

Nie wyrażam zgody na publikację moich danych osobowych.

Z poważaniem,

24 09 2018 r.